

HÁJEK

leden
2021

Naše noviny

pf 2021

OBSAH

■ Pozdrav

■ Kvíz

■ Program DSH

■ Zajímavosti

■ Literární dílna

■ Rozjímání

■ Povídka měsíce

■ Poradna pro vás

■ Zajímavosti

■ Info z domova

**Srdečně vítáme nové
obyvatele, kteří
nastoupili do našeho DS.**

Adámková Marie
Havelková Věra
Pešťák Karel
Pešťáková Hannelore
Sattlerová Hana
Šlégr Jiří
Šlégrová Libuše
Švejdrová Jaruška

Zpravodaj Hájek vychází
v nákladu 200 výtisků pro potřeby
obyvatel Domova seniorů Praha 4 Háje,
K Milíčovu 734 a je neprodejný.

Na vydání spolupracují:
Michaela Menoušková,
Romana Iřkovichová,
Danuše Tučková,
Dagmar Zavadilová, ředitelka DS,
ve spolupráci s klienty DS.

DOMOV
PRO SENIORY
HÁJE

PRAHA
PRAHA
PRAHA
PRAHA

- I. 15. ledna 1989 začala série občanských nepokojů na Václavském náměstí v Praze. Jak se tento týden nazývá?
- Sametová revoluce
 - Palachův týden
 - Několik vět
- II. 4. ledna 1846 se narodil Jan KARAFIÁT, evangelický farář a spisovatel. Jaké je jeho nejznámější dílo?
- Matka
 - Povídání o pejskovi a kočičce
 - Broučci
- III. 1. ledna došlo k rozpadu Československa na dva samostatné státy. Ve kterém to bylo roce?
- 1989
 - 1991
 - 1993
- IV. Kde je pohřben zpěvák Michal TUČNÝ (11.1.1947 - 10.3.1995)? Každoročně se zde koná country festival Stodola Michala Tučného.
- Hostivice
 - Hoštice
 - Přeštice
- V. Ve kterém filmu nehrála Adina MANDLOVÁ (28.1.1910 – 16.6.1991)?
- Eva tropí hlouposti
 - Kristián
 - U pokladny stál...
- VI. Který prezident následoval po prezidentu Gustávu HUSÁKOVI (10.1.1913 – 18.11.1991)?
- Antonín Novotný
 - Václav Havel
 - Ludvík Svoboda
- VII. Které literární dílo nenapsal Karel ČAPEK (9.1.1890 – 25.12.1938) jako výhradní autor?
- R.U.R.
 - Bílá nemoc
 - Ze života hmyzu
- VIII. 30. ledna 1947 se narodil zpěvák WABI DANĚK. Jaké bylo jeho občanské jméno?
- Stanislav
 - Jiří
 - Antonín
- IX. Kde se narodil český básník Fráňa ŠRÁMEK (19.1.1877 – 1.7.1952)?
- Písek
 - Sobotka
 - Jičín
- X. Jaké národnosti byl Wolfgang Amadeus MOZART (27.1.1756 – 5.12.1791)?
- německé
 - polské
 - rakouské

Vážení čtenáři a luštitelé, na otázky z prosincového kvízu odpovědělo 15 čtenářů.

Deset správných odpovědí neměl nikdo.

Devět správných odpovědí měla:

Marie Černohorská

Osm správných odpovědí měl: jeden anonymní luštitel

GRATULUJEME!!!

Nejvíce vás potrápily otázky č. 7. a č. 8.

Důležitá informace: vyplněné kvízy je nutné vhodit do schránky na oddělení A0 **nejpozději do 20. v daném měsíci**. Později vhozené kvízy už nemohou být započítány a uvedeny v časopisu Hájek, a to z důvodu uzávěrky a tisku časopisu.

Zde si můžete přečíst správné odpovědi.

SPRÁVNÉ ODPOVĚDI

- c) bitva tří císařů
- a) 6-12 let
- b) pohnul se kříž na hlavním oltáři
- b) r. 1980
- c) Mladý hlasatel
- a) Slepý houslista Mareš
- b) 9 soch
- c) záložník
- c) Železník
- c) Rum

Smějeme se pod rouškou, nejen kovidu

Nechápu, jak někdo mohl uhodnout můj PIN.

A cos měl za číslo?

Letopočet, kdy papež Řehoř IX. svatořečil Domingo de Guzmána, zakladatele dominikánského řádu.

V kterém roce to bylo?

V roce 1234.

Policie se o víkendu zaměří na alkohol. To já taky, jen to všude neroztrubuju.

V dnešní době je lepší mít kolem sebe negativní lidi.

Měl jsem strašnej sen. V roce 2021 se objevil nověj střevní virus. Sedíme doma v pampersách a debatujeme o tom, že v rouškách nebylo zas tak špatně.

POZOR! Nenechávejte si při vstupu do obchodu měřit bezkontaktním teploměrem teplotu. Je to past! Vymaže vám to paměť. Šel jsem pro špagety a sýr a vrátil jsem se s lahví vína a lahví rumu.

Taxikář: Omlouvám se za ten odér desinfekce. Nastupující pasažér: To nic, já už druhý den nic necítím.

Z letáku ze schránky: Papírové peníze jsou nakažené koronavirem! Veškerou hotovost vložte do igelitového sáčku a dejte ven před dveře. Naše firma je večer posbírá a ekologicky zlikviduje.

Víš, jaký je rozdíl mezi Spartou a koronavirem?

No... Koronavirus se do Evropy dostal.

Různá národní řešení:

Čech si ušije roušku.

Američan si koupí zbraň.

Rus si koupí vodku.

Dneska mi můj lékař řekl, že mám AIDS. Mám velkou radost. Strašně jsem se bál, že mám ten koronavirus.

Myslím, že koronavirus si objednaly ženy. Žádný fotbal, žádné hospody, žádné poflakování s kamarády – pěkně z práce rovnou domů!

Mladík na zastávce mě dneska oslovil „slečno“! Ženský, noste ty roušky, má to smysl!

Jak se vyhnout silniční kontrole? Nalepte si na okénko u řidiče ceduli „Mám koronavirus.“ Ani nebudete muset stáhnout okno.

Odborový svaz pražských kapsářů žádá od vlády 18,4 milionu korun jako kompenzaci za ušlý zisk. Na ulici a hlavně v metru, v tramvajích a autobusech je málo lidí.

Domácí výuka, den dvanáctý: V Brně kdosi nacpal do babyboxu devítiletá dvojčata. Bohužel si pamatují, kde bydlí.

Koronovační klenoty – rouška a respirátor.

Mateřirouška – rouška ušitá maminkou.

Zdroj: seznam.cz, www.cestina20.cz

Ke klientům dorazil i Ježíšek.

STŘEDOMOŘSKÉ OSTROVY - 1. díl

Mallorca

Mallorca je ostrov náležící Španělsku, největší nejen z Baleárských ostrovů, ale také největší ostrov Španělska. Leží v západní části Středomořského moře ve vzdálenosti přibližně 200 kilometrů od Valencie, Barcelony a Alžíru. Rozloha ostrova činí 3 648 km², je 110 km dlouhý a mezi 60 a 90 km široký. Jeho největším a zároveň i hlavním městem je Palma de Mallorca. Mallorca je častým cílem turistů a cestovní ruch je jedním z hlavních zdrojů příjmů tamního obyvatelstva. Každoročně navštíví Mallorcu 12 milionů turistů, hlavně Němců. Místní obyvatelé se živí kromě cestovního ruchu i zemědělstvím a pěstováním vína. Na ostrově žije necelý 1 milion obyvatel a úředním jazykem je španělština a katalánština. Dále na Mallorce mají svoje specifické nářečí tzv. Mallorqui vycházející z katalánštiny.

Zdroj: wikipedia

Rozloučili jsme se: Borecká Jiřina, Buchtová, Anna, Buřičová Věra, Drbohlav Pavel, Horáčková Sofie Ing., Jelínek František, Jirsáková Olga, Novotná Alena, Pauknerová Milada, Pužmanová Zdenka, Rostová Hana, Roubová Květoslava, Vostatková Eliška

Na stole stály dvě lahve

Na stole stály dvě lahve. Kdo je tam dal a co v nich bylo? V jedné, té buclaté, byly vzpomínky, a v druhé byla uložena gondola. Láhev se vzpomínkami byla uložena dříve na malém sekretáři s fotografií mladé ženy, a tu druhou přivezl včera ze své dovolené v Itálii Petr, syn pana Straky, který toho času dlel se svojí dcerou na chatě a měli se večer vrátit. Pan Straka, ještě mladý a svobodný, doprovázel štáb filmařů do Cannes, kde měli točit předávání ceny našemu filmu. Večer už měli volno a tak se toulal podle moře, byl krásný vlahý večer a tak si zul boty, aby se omočil trochu v moři. Najednou přišla vlna a náraz, už si myslel, že ho něco chytlo za nohu, a kouká - a ona buclatá láhev, co tu dělá? Je zazátkovaná a vevnitř něco je. Byl dost zvědavý, co tam je, a dalo mu dost práce ji otevřít, ale nakonec se podařilo, a on vytáhl z lahve list papíru a tam bylo něco napsáno, francouzsky. Štěstí, francouzsky uměl, a tak si přečetl vzkaz: Prosím, kdo najdete láhev, odpovězte mi, děkuji, Francis, a také adresa. No tohle, dostat vzkaz v lahvi a ještě od dívky, to se mu ještě nestalo. Vzkaz dal do kapsy, nazul boty, a tradá do hotelu, ještě láhev nezapomenout. V hotelu láhev dal do kufru, přece ji tu nenechá, bude to vzpomínka na Francii. Aby nezapomněl, což se mu taky občas stalo, hned napsal dopis neznámé dívce, že on našel její láhev a kde, a hlavně zpáteční adresu, protože už zítra odpoledne všichni odjíždějí domů. Po týdnu mu domů přišel dopis z Francie, hned poznal podle písma, od koho je. Píše jeho neznámá z lahve, a aby nebyla tak neznámá, poslala i foto, a to teď stálo na sekretáři. Děvče se mu moc líbilo, a tak jí také hned odepsal, no, a nezůstalo při jednom dopisu. Psali si asi rok, posílali fotky a jednou se dohodli, že se uvidí ve Veroně. Ona dokončila pedagogický ústav a stala se z ní učitelka a za odměnu dostala od svých rodičů zájezd do Verony, a tam se setkali. Setkání bylo radostné, a bylo hned na nich vidět, že si nejsou lhostejní. Po týdenním pobytu spolu se u sochy Julie a pod jejím balkonem ve Veroně dohodli, že se vezmou, a domů odjížděli každý zvlášť, ale už jako snoubenci. Svatba se sice konala ve Francii, bylo to přání rodičů nevěsty, aby si ji ještě užili, protože ona se rozhodla, že půjde za manželem do Čech, kde už měla zajištěné místo učitelky francouzštiny na střední škole v Praze, kde manžel bydlel se svými rodiči v krásné vilce. Brzy se jim narodil syn a pět let po něm dcera, ale krátce na to Francis zemřela a bylo to moc a moc smutné. Karlovi, tak se pan Straka jmenoval, pomáhali s výchovou dětí rodiče. Když bylo Petrovi dvaadvacet a Žanetě sedmnáct, tak krátce po sobě děda i babička zemřeli, a tak zůstali s otcem sami. Petr už pracoval v jedné kanceláři jako konstruktér a Žaneta byla ještě na škole. Petr se nyní vrátil z dovolené v Itálii a čekal, až se otec se sestrou vrátí z chaty. Petr dal na stůl svůj dárek pro otce, láhev s gondolou uvnitř, sestře přivezl krásný

šál. Tu druhou láhev ze sekretáře, buclatou, tam přidal jen proto, že měla něco společného s tou, co přivezl otcí. Ta ho totiž seznámila s jednou krásnou dívkou, kterou potkal náhodou v Benátkách v jednom krámku se suvenýry. Byla totiž také na zájezdu s kolegyněmi ze školy a sháněla nějaký suvenýr pro rodiče, byla učitelka literatury a byla z Čech. Padli si do oka, a tak se spolu vydali na prohlídku Náměstí sv. Marka a pak do malé kavárničky na kávu, odkud pozorovali ruch na celém náměstí a při tom si pěkně povídali a povídali a málem zapomněli na čas, kdy je měl jejich autokar odvézt zpět do hotelu. Odjeli sice každý jiným a jinam, ale slíbili si, že se v Praze sejdou. No, a sešli se, a pak se ještě scházeli delší čas, až si řekli oba, že už se nerozejdou a dají se dohromady. Petr pozval Janu domů, aby poznala jeho otce a sestru a aby jim řekli, že se vezmou. A tak se stalo. Otec i sestra ji pěkně přivítali, věděli již od Petra, že to bude jeho žena, a odvedli ji do obýváku, kde už bylo na stole připravené pohoštění. Paní učitelka po Žanetě pokukovala, někoho jí připomínala, ale nemohla si hned vzpomenout, neboť měla žáků plno, ale Žaneta ji poznala a začala se smát, neboť již věděla, kde se s ní bratr setkal, z jeho vyprávění. Paní učitelka Jana se rozhlížela po pěkném obýváku a na sekretáři uviděla buclatou láhev a u ní obrázek ženy a nad ním na polici ležela láhev, kterou znala z Benátek. A teď jí to došlo, neboť si vzpomněla na slohový úkol jedné studentky, která psala o osudu dvou lahví a dvou mužů. Byla to Žaneta, děvče z jedné třídy, kde občas suplovala. No nebyla to náhoda nebo osud, že se to takto stalo? **M.V.**

Na stole stály dvě lahve

Na stole stály dvě lahve výborně vychlazeného vína. Manžel často vzpomínal, jak na zájezdu do Itálie si po koncertu dával bílé chlazené víno. Tentokrát se manžel a jeho kolega dohodli, že vyzkoušejí, který z nich vydrží déle pít. Manželův kolega si myslel, že má vítězství takřka jisté. Avšak přepočítal se. Na stole zůstala z poloviny plná láhev manželova kolegy. Manželova láhev byla prázdná.

L.Š.

Na stole stály dvě lahve

Vzpomínám na jednu příhodu, o které se mluvilo za mého mládí. Po druhé světové válce se v roce 1946 vydal geniální pianista Pavel Štěpán s několika svými přáteli na výlet na Šumavu. Vzpomínám, jak jsme všichni prožívali radost, že můžeme svobodně jít po hraniční stezce. Chvíli jsme šli po Rakousku či Německu a zase se vraceli domů.

Za svého týdenního výletu přijel Pavel Štěpán se svými přáteli v podvečer k malému záměčku. Byli unaveni a prosili, zda by jim dovolili přenocovat.

V záměčku byla ubytována sovětská generalita. Souhlasili s jejich přenocováním a pozvali je na večeři. Po večeři se pilo. Při pití pomalu odpadali Pavlovi přátelé, ale i důstojníci. Nakonec zbyli dva – Pavel Štěpán a generál. Generál dal Pavlovi Štěpánovi ruku na rameno a řekl: „Vy generál!“

L.Š.

Dvířka klece byla zavřená, ale klec byla prázdná

Kde je papoušek, který klec obýval? Děda Lojzík smutně koukal na prázdnou klec. Jeho kamarád, se kterým si vždy povídal, byl pryč. Dostal ho od dětí ke svým sedmdesátinám, krátce poté, co babička Anička zemřela, aby mu tu v jeho domku, který stál na kraji vesnice, nebylo smutno. Měl sice na dvorku pár slepiček a králíků, kteří právě chroupali čerstvou travičku, kterou jim děda přinesl, a na zápraží se rozvaloval kocour Mikeš. Pes Arnošt coural zase někde po vsi, jako vždy, byl to tulák.

No – a povídejte si s touhle cháskou. Jen papoušek mu rozuměl, kýval hlavou a odpovídal, sice po svém, ale děda byl za to rád.

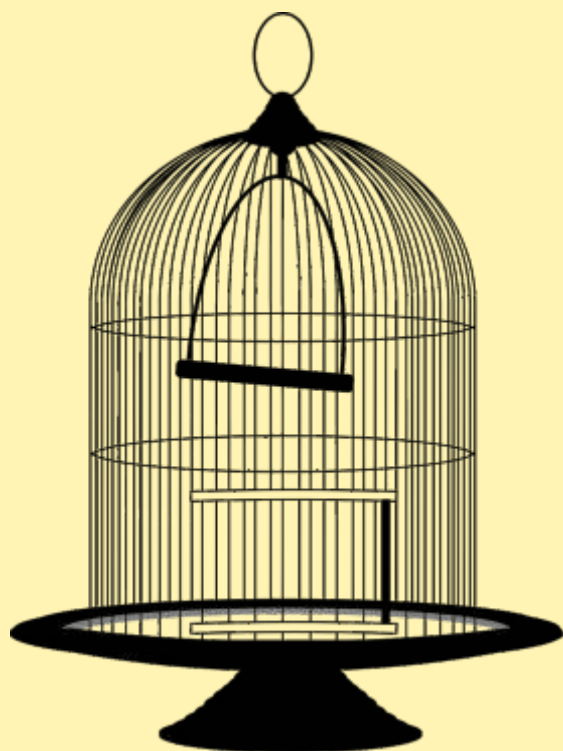
Někdy to bylo „Ahoj Lojzo, co děláš?“, „Dobré ráno, je krásný den!“, „Zdraví Arno!“, „Díky.“, „Ahoj.“ Děda byl za těch pár slovíček rád. Sice si někdy zašel do krámu na nákup a tam si trochu popovídal, někdy do hospody na pívko a na mariáš, ale doma mu bylo smutno, a tak ho obveseloval papoušek.

A teď bylo v domku smutno, co se stalo s papouškem? Papoušek, který byl od mládí zavřený v klecích různých lidí, najednou zatoužil podívat se někam ven z klece. Byl to chytrý papoušek, měl dědu rád, on jediný s ním často mluvil, ale jeho touha poznat něco jiného byla silná. A protože byl chytrý, omrkl, jak děda otvírá klec a jak ji zavírá, časem se to naučil. No, a jednoho dne svůj plán provedl, zrovna, když děda nebyl doma. Pomalu klec otevřel a vyletěl na svobodu, ještě klec zavřít, a frrr, byl venku. Okno bylo otevřené a tak mu nedalo potíže prosoukat se ven. Ovanul ho svěží letní vzduch a sluneční paprsky mu pohladily jeho tělíčko, byl jako opilý, musel se chvíli opřít o rám okna, než se vzpamatoval a pak frrr do světa, ale ouha, moc mu to nešlo. V kleci jen poskakoval z bidýlka na bidýlko a křídýlka byla slabá. Dalo mu moc práce, než se dostal na jabloň u domu. Co teď? Jeho představa byla špatná, myslel, že hned poletí jako šíp do světa, ale nešlo to.

Uvědomil si, že už je taky moc starý na nějaké cestování a jeho tělo by to nezvládlo. A jak seděl na jabloni a rozhlížel se kolem, viděl, jak z lesíka opodál domu vyletěl nějaký ptáček a za ním větší pták, který ho honil, až ho dohonil a chytil, aby si pochutnal. Papouška zamrazilo; tak tohle je ten svět, který chtěl poznat? Tak to né! Raději se vrátí do své klece, kde je mu dobře a nehrozí mu žádné nebezpečí. Jen někdy ho zlobí kocour Mikeš, když mu strká packu do klece, ale to ho jen zlobí, jinak si někdy i povídají.

A tak pomalu poskočil a párkrát zamával křídýlky, aby se rozcvičil, a pomalu slétl z jabloně zpět na okno, prosoukal se oknem a koukal do pokoje. Děda seděl u stolu a smutně koukal na prázdnou klec. Papouškovi bylo hanba, že dědu opustil, pomalu roztáhl křídýlka a vzlétl a usadil se před dědu na stůl a zvolal „Ahoj Lojzo, zdraví Arno!“ Dědeček byl překvapen, kde se tu Arno vzal, popadl ho a začal ho hladit a povídat „Ty kluku zlatej, kde jsi byl, já myslel, že už tu budu zase sám, ty rošťáku, už mi to nikdy nedělej, co bych si tu bez tebe počal“ a dal mu pusinku. Arno se k dědečkovi přitulil a dal mu taky pusinku, byl rád, že to takhle dopadlo, a že je zase doma.

Chuť na nějaké cestování ho už přešla. **M.V.**

Drazí přátelé,

každý z nás prožíváme náročné období. Strach a nejistota přichází den co den do našeho života. Různé otázky nás napadají a rozladí naši mysl. Co bude zítra, za týden, za měsíc, za rok. Otázky, na které těžko budeme hledat odpověď. A přitom jedinou odpověď nám dává Písmo sv. Ježíš Kristus, který nás vybízí kladnými slovy: Nebojte se! Nedělejte si starost o zítřek; zítřek bude mít své starosti. - Blaze těm, kteří slyší Boží slovo a zachovávají je. - Já jsem s vámi po všechny dny... Ježíš často používá podobenství, abychom jeho učení lépe pochopili a podle toho také žili. Zvláště Lukáš jich zaznamenal nejvíce ze všech evangelistů. Jedno je zvlášť důležité pro každého z nás. - Jeden člověk měl na své vinici fíkovník; přišel si pro jeho ovoce, ale nic na něm nenalezl. Řekl vinaři: Hle, už po tři léta přicházím pro ovoce z tohoto fíkovníku a nic nenalézám. Vytni jej! Proč má kazit i tu zemi? On mu odpověděl: Pane, ponech ho ještě tento rok, až je okopám a pohnojím. Snad příště ponese ovoce; jestliže ne, dáš jej porazit. - Bůh dává každému člověku příležitost, aby se obrátil. Ježíš nám doporučuje, abychom se obrátili k Bohu a říká nám všem: Proste, a bude vám dáno: (proste Boha, v každé situaci svého života) hleďte a naleznete (klid pro svou duši); tlučte, a bude vám otevřeno (do Boží blízkosti, do Božího království). Neboť každý, kdo prosí, dostává, kdo hledá, nalézá, a kdo tluče, tomu bude otevřeno. A důrazně nás upozorňuje: Jak byste chtěli, aby lidé jednali s vámi, tak vy ve všem jedněte s nimi. Jistě slova, která nás obohacují a vysvětlují jak máme žít, jak jednat s druhými lidmi. Minulost je uložena v naší paměti. Jde s námi v našich vzpomínkách. Co jsme včera a loni prožili je zapsáno ve vráskách naší tváře. Vytváří to naši podobu, naši osobnost. A s těmito zkušenostmi a s touto minulostí stojíme na prahu nového roku. Co máme vůbec dělat, co je naším největším úkolem? Důvěřovat Bohu, svůj život svěřit do ochrany Boží. Ježíš je všude tam, kde se mu důvěřuje, kde se na něj obracíme. A tak důvěřuj v Boží dobrotu a zachovej klid. Zachovej si klid. Zachovej si trochu humoru. A zachovej si také trochu fantazie. Vymýšlej si dopředu hezké věci, které chceš prožít, které si chceš dopřát. Bez takových světylek občasného vybočení z chomoutu všednosti by život byl monotónní a šedivý. Pokud zdravotně můžeš, zapoj se do života vašeho domova. Třeba i dobrou náladou, úsměvem ve své tváři. Nebuď zatrpklý a nerudný, kaziš si tím jen a jen své zdraví. Na Nový rok se slavíval svátek Ježíšových jmenin. Jméno Ježíš znamená: Bůh pomáhá! Ano, Bůh pomáhá i nám. S touto myšlenkou pojďme do nového roku.

S pomocí Boží, s trochou humoru a dobré vůle zvládneme, co můžeme. A to, co nemůžeme, přenechme klidně Bohu. Možná mnozí řeknou: to je všechno hezké, ale já jsem ateista, druzí třeba řeknou: moje víra je slabá, nebyl jsem vychován v křesťanské rodině... Nádherně o Boží velikosti nám vypravuje hezké podobenství slavný ruský spisovatel L.N.Tolstoj. - Jednou žil na daleké Rusi král. Byl to dobrý král, mnoho pro své poddané udělal a nevedl žádné války. Tak si žili dobře, král i jeho národ, a lid krále miloval. Když král zestárnul, začal být nespokojený: „Mnoho zemí jsem procestoval, vše, co je na světě pozoruhodné jsem viděl, ale toho největšího, Boha, toho jsem nespatriil. Jestli mi chcete dopřát, abych mezi vámi šťastně umřel, ukažte mi ještě Boha. Po ničem jiném už netoužím!“ Celý národ se radil a namáhal, jak králi vyhovět. Učenci a kněží začali spisovat moudré řeči, malíři malovali obrazy a symboly, básníci vymýšleli metafory, ale králi to stále nic neříkalo, nevěděl si s tím rady: Boha neviděl. Tu přišel z venkova pastýř. Pastýři mají čas přemýšlet, a tak jsou bystrého rozumu, ledacos vymyslí. Náš pastýř vyvedl krále ven z paláce a řekl mu: „Podívej se na slunce!“ Král se podíval, ale hned zrakem ucukl: „To nejde, to bych oslepl!“ - „Tak vidíš králi“ - povídá pastýř, - „slunce je jen nepatrný kousek Božího stvoření, nepatrné dílo velikého Boha, a nemůžeš na ně pohlédnout, abys neoslepl. Jak chceš tedy svýma očima vidět samého Stvořitele, Boha?“ - Tohle král pochopil a uznal. Ale hned pastýře prosil, když je tak chytrý, aby mu ještě zodpověděl další otázku, která mu vrtá hlavou: „Pověz mi, pastýři, co bylo před Bohem? Co bylo dřív než byl Bůh?“ Pastýř řekl králi: „Začni počítat pěkně od začátku!“ - Král začal: „Jedna, dvě, tři...“ - „Ne“ řekl pastýř, „začni od samého začátku, ještě před jedničkou!“ „Ale to přece nejde, před jedničkou přece už žádné číslo není, tam už je jen nula!“ - „Vidíš“ řekl pastýř „před Bohem také nic není. Bůh je počátek všeho, co je.“ - „Už rozumím“ radoval se král. „Teď mi pověz třetí, co nevím: Co Bůh dělá? Co dělá Bůh s námi lidmi?“ „I na to je odpověď lehká“ řekl pastýř „Ale musíš z trůnu dolů a vyměnit si se mnou šaty!“ Když to král udělal, sám už pochopil: „Už rozumím. Bůh to dělá právě tak, jako já teď! Sestupuje ze svého věčného trůnu, přijímá šat a podobu člověka. Slouží lidem a dělá z nich děti královské. V Pánu Ježíši se Bůh stal člověkem. Stále trvá Boží nabídka lidstvu. Boží nabídka, vyřčená i do dnešní doby: „Lidé, vzdávejte slávu Bohu na výsostech a pak budete mít pokoj na zemi.“

Přeji nám všem hodně zdraví, ale také život Bohu milý.

Váš jáhen Pavel Urban

1.1.1788 vyšlo první číslo **The Times of London**. Legenda tištěné žurnalistiky dala název „Times“ mnoha dalším novinám ve světě. The Times jsou konzervativně orientované noviny, ale v 21. století se již vícekrát přiklonily k labouristům. 219 let vycházely tyto noviny ve velkém formátu, který je ve Velké Británii známkou serióznosti. Od roku 2004 však s ohledem na praktičnost přešly na menší formát, typický do té doby spíše pro bulvární tisk. S The Times se pojí také rozšířené a oblíbené písmo Times Roman.

1.1.1831 byla založena **Matice česká**, peněžní fond a nakladatelství, později společnost pro vydávání české literatury. Vznikla z iniciativy historika Františka Palackého a vlastenců, kteří usilovali o povznesení českého jazyka a literatury a o vydávání česky psaných knih. Oporu našli v Národním muzeu v Praze. Matice česká převzala roku 1832 vydávání muzejního časopisu, který s názvem Časopis Národního muzea vychází jako nejstarší kontinuálně existující český odborný časopis dodnes. V průběhu dalších desetiletí zasahovala činnost Matice do mnoha směrů vědeckého, kulturního a uměleckého života, i v 21. století jde o živou kulturně-osvětovou platformu.

1.1.1861 začal v Praze vycházet český deník **Národní listy**. Koncesi získal Julius Grégr, po rodině Grégrových vlastnila od roku 1910 noviny Pražská akciová společnost v čele s Karlem Kramářem a Aloisem Rašínem. V letech 1918 až 1938 byly Národní listy tiskovým orgánem Československé národní demokracie, poté je řídilo Národní souručenství a v roce 1941 byly zakázány. U jejich zrodu stáli František Palacký, František Ladislav Rieger, Jan Evangelista Purkyně a další. K významným redaktorům patřila řada vynikajících novinářů a spisovatelů - mj. Jan Neruda, Vítězslav Hálek, Karel Matěj Čapek-Chod, Karel Čapek, Josef Čapek, Viktor Dyk, Jakub Arbes, v divadelní rubrice psali např. Otakar Hostinský, Václav Tille, Otokar Fischer.

29.1.1886 si **Karl Benz** patentoval první benzinem poháněný automobil. Byla to pouze tříkolka poháněnou spalovacím motorem, německý patentový úřad však vyhověl žádosti automobilového konstruktéra Karla Benze a rozhodl o tom, že je prvním konstruktérem, který dokázal nahradit živá zvířata benzinovým motorem. Jednolitrový jednoválec o „síle“ půl koně se spotřebou deseti litrů na sto kilometrů jezdil maximální rychlostí 15 km/h.

1.1.1891 se začal v Německu vyplácet starobní důchod. Prosadil ho Otto von Bismarck, jeden z nejvýznamnějších politiků 19. století a budovatel sjednoceného Německa. Roku 1881 byl v Německu zaveden systém sociálního pojištění, který zahrnoval všechny vrstvy obyvatelstva a důchody začaly být vypláceny na základě tohoto systému. Starobní důchod se ve většině zemí začal zavádět až ve 20. století, v ČR v roce 1924. Věk odchodu do důchodu byl stanoven na 65 let.

22.1.1941– Britské a australské jednotky dobyly **Tobruk**. Obléhání Tobruku německými a italskými vojsky probíhalo od jara 1941. Od 21. října 1941 se obrany libyjského přístavního města Tobruk účastnil i československý prapor pod vedením podplukovníka Karla Klapálka. Tento prapor významnou měrou přispěl k udržení města v rukou Spojenců. Osud československých vojáků v této bitvě přibližuje československý film režiséra Václava Marhoulů Tobruk z roku 2008.

27.1.1944 skončila po téměř 900 dnech **blokáda Leningradu**. Od září 1941 až do ledna 1944 bylo město v obležení německými vojsky. Na hladomor tehdy zemřelo více než jeden milion civilistů. Obležení města bylo jedním z nejdelších, a s nejtragičtějšími následky, v novodobé historii.

2.1.1961 poprvé promluvil z vysílání Československého rozhlasu **Hajaja**. Skřítek s hlasem Vlastimila Brodského byl oblíbeným průvodcem do dětských snů. Na úspěchu pořadu měl velkou zásluhu spisovatel Václav Čtvrtek, který napsal pohádku pro první vysílání Jak Hajaja procitnul, ale i mnohé další pohádkové texty. Desetiminutové pohádky skřítků Hajajy jsou dodnes denně vysílány v rámci Klubu Rádía Junior na Dvojce Českého rozhlasu a na Rádiu Junior.

17.1.1991 zahájili USA a spojenci válečnou operaci **Pouštní bouře** jako trest za okupaci Kuvajtu iráckou armádou. Koalice 46 států, jejíž součástí bylo i Československo, porazila síly iráckého diktátora Saddáma Husajna. Nálety trvaly 38 dnů, pozemní operace asi sto hodin. Mezinárodní ohlas bojů významně ovlivnila televizní stanice CNN způsobem svého zpravodajství.

Skořice prospívá trávení i postavě

Málokterá vůně je s adventním časem tak provázaná jako vůně skořice. Line se z horkého svařáku, punče, perníků i cukroví. Skořici se ale vyplatí dopřávat si nejen v předvánočním čase. Co všechno dokáže?

Její nasládlé, lehce pikantní aroma je tak příznačné, že ho na první čichnutí pozná snad úplně každý. Koření, získávané z kůry stále zeleného tropického stromu skořicovníku, patří mezi nejpobulárnější druhy na světě. Skořice je oblíbená díky své skvělé chuti, ovšem důvodů, proč ji mít vždy doma v zásobě, je mnohem více. Především se jedná o její účinky na zdraví.

Proč je skořice zdravá

Antibakteriální vlastnosti - Skořice v těle funguje jako přírodní dezinfekce, působí jako prevence a podpora léčby viróz i dalších neduhů.

Silný antioxidant - Kombinace látek zastoupených ve skořici dělá z tohoto koření silný antioxidant, díky tomu pomáhá chránit buňky před poškozením (tedy i před předčasným stárnutím).

Reguluje cukr v krvi - Konzumace skořice pomáhá zpomalit uvolňování glukózy do krve, takže je dobrou pomocnicí nejen pro diabetiky, ale i pro lidi, které často trápí nezvladatelné chutě k jídlu.

Zlepšuje trávení - Oblíbené koření podporuje správné fungování zažívacího traktu a působí proti nadýmání i zácpě.

Pozitivní vliv na metabolismus - Podle některých studií patří skořice mezi koření, která napomáhají zefektivnit fungování metabolismu, což se hodí nejen při hubnutí.

Působí proti špatnému cholesterolu - Jedním z dalších skvělých účinků skořice je podpora udržení zdravé hladiny cholesterolu – pomáhá snížit špatný LDL a naopak zvýšit hladinu hodného HDL cholesterolu.

Pomáhá snížit krevní tlak - Voňavá kůra skořicovníku má dobrý vliv na zdraví srdce nejen kvůli cholesterolu, ale navíc pomáhá snižovat krevní tlak.

Celá nebo mletá: jak se používá

Skořici pořídíte buď celou, nebo mletou, přičemž v obou případech se jedná o sušenou kůru skořicovníku. Celá skořice bývá aromatictější a obvykle obsahuje více éterických olejů. Hodí se do svařeného vína, punče, čaje i jiných horkých nápojů. Používá se i při nakládání ovoce, do domácích kompotů nebo do některých omáček – skvělá je tradiční rajska.

Rozdíl mezi těmito dvěma formami je i v rychlosti uvolňování aromatu – z mletého koření se typická vůně uvolní snáz. Na druhé straně, pokud ji máte doma dlouho, je pravděpodobné, že trochu vyčichne. Co je ovšem důležitější, mletou skořici můžete použít skoro do všeho. Zpestříte s ní ovesnou kaši, bílý jogurt, pečené i nepečené dezerty, cukroví a vlastně cokoli dalšího vás napadne: skvělá je horká voda se špetkou skořice jako ranní nápoj.

Jak vybrat skořici: cejlonská, nebo čínská?

Největšími světovými producenty skořice jsou Čína, Indonésie a Srí Lanka, přičemž právě skořice ze srílanského ostrova Cejlon bývá považována za tu jedinou pravou. Pokud si koupíte pravou cejlonskou skořici v bio kvalitě, pravděpodobně nešlápnete vedle. Seženete ji spíše ve specializovaných obchodech s kořením nebo zdravými potravinami, případně ve větších supermarketech.

Většina produktů, které v obchodech pořídíte, je skořice čínská. Od cejlonské se liší intenzitou vůně, která je výraznější a hrubší, a také vyšším obsahem kumarinu. Jedná se o vonnou látku, která je toxická pro játra. Cejlonská skořice jí oproti čínské obsahuje minimum. To ovšem rozhodně neznamená, že čínská skořice škodí zdraví. V malém množství kumarin neudělá tělu vůbec nic. Při konzumaci vyšší než zhruba dva gramy denně by ovšem škodit mohla. Pokud jste tedy velcí milovníci skořice a konzumujete ji pravidelně a v nemalém množství, pak bude lepší víc si pohrát s výběrem.

Zdroj: www.prozeny.cz

Karel Čapek – Zahradníkův rok

Jak se zakládají zahrádky

Zahrádky je možno zakládati několikerým způsobem; nejlepší je ten, že se na to vezme zahradník. Zahradník vám tam nasází všelijaké hůlky, proutí a košťátka, o kterých tvrdí, že jsou to javory, hlohy, bezy, vysokokmeny, polokmeny a jiné přírodní druhy; potom se ryje v hlíně, zobrací ji naruby a zase ji uplácá, udělá ze škvárů cestičky, nastrká tu a tam do země jakési zvadlé lupení, o němž prohlašuje, že to jsou pereny, naseje na příští trávník semínko, jež nazývá anglickým jíllem a psinečkem, psárkou, poháňkou a bojínkem, a potom odejde, nechávaje za sebou zahrádku hnědou a holou, jako byla dne prvního o stvoření světa; jen vám klade na srdce, abyste tu všechnu hlínu země denně pečlivě kropili, a až vzejde tráva, abyste si nechali přivést na cestičky písek. Nu dobře.

Člověk by si myslel, že kropení zahrádky je zcela jednoduchá věc, zvláště má-li na to hadici. Záhy se ukáže, že hadice je neobyčejně úskočný a nebezpečný tvor, pokud není zdomestikována; svíjí se, skáče, vymršťuje se, dělá pod sebe spoustu vody a s rozkoší se hrouží do bahna, jež si takto vytvořila; načež se vrhne na člověka, jenž hodlá kropit, a ovine se mu kolem nohou; je nutno na ni šlápnout, a tu se vzepne a otočí se člověku kolem pasu a krku; zatímco s ní postižený zápasí jako s krajtou, obrátí ta obluda mosaznou hubičku vzhůru a chrlí mocný proud vody do oken na čerstvě pověšené záclony. Je nutno chopit ji energicky za hlavu a natáhnout ji co nejvíce možno; bestie zuří bolestí a začne rozstříkovat vodu nikoliv z hubičky, nýbrž z hydrantu a kdesi uprostřed těla. Je třeba napoprvé tři lidí, aby ji jakžtakž zkontrolovali; všichni pak opouštějí místo zápasu pomazáni blátem až po uši a bohatě zkropeni vodou; pokud se zahrádky týče, změnila se místy v mazlavé kaluže, zatímco na jiných místech žíznivě rozpukává.

Činíte-li toto denně, začne po čtrnácti dnech místo trávy vyrážet plevel. Je jedním z tajemství přírody, proč z nejlepšího travního semínka roste nejbujnější a nejjezatější bejlí; snad by se mělo zasívat semínko plevelu, aby z něho vypučel pěkný trávník. Po třech nedělích je trávník hustě zarostlý bodláčím a jinou neřestí plazivou nebo na loket zakořeněnou do země; chceš-li to vyrvat ze země, přetrhne se to hned u kořínku nebo to vezme s sebou celou hroudu hlíny. Je to tak: čím horší neřád, tím víc se má k světu.

Zatím se tajemnou přeměnou hmot změnila škvára cestiček v nejlepšavější a nejmazlavější jíl, jaký je možno si představit.

Nicméně je nutno vykořenit plevel z trávníků; pleješ, pleješ, a za tvými kroky se budoucí trávník obrací v holou a hnědou hlínu, jaká byla dne prvního o stvoření světa. Jen na dvou nebo třech místechkách vyráží cosi jako zelenavá plíseň, cosi jen nadechnutého, řídounkého a podobného chmýří; není pochyby, to je travička. Chodíš kolem ní po špičkách a odháníš vrabce; a zatímco brejlíš do země, na angreštech a rybících vyrazily první lístečky, než jsi se nadál; nikdy se jara nedohlídáš.

Tvůj poměr k věcem se změnil. Prší-li, pravíš, že prší na zahrádku; svítí-li slunce, nesvítí jen tak, nýbrž svítí na zahrádku; je-li noc, libuješ si, že si zahrádka odpočine. Jednoho dne otevřeš oči, a zahrádka bude zelená, vysoká tráva se bude třpytit rosou a v houští růžových korunek budou vyhlížet nabobtnalá, brunátná poupata; a stromy zestarají, budou rozložené a temné, těžkých korun a plné truchlivé vůně ve vlhkém stínu. A ty už nevzpomeneš na útlou, holou, hnědou zahrádku těchto dnů, na nejisté chmýří první travičky, na hubený rozpuk prvních pupenců, na všechnu tu hlinitou, chudou a dojemnou krásu zahrádky, jež je zakládána.

Nu dobře, ale nyní je nutno kropit a plet a vybírat z hlíny kamení.

Jak vzniká zahradník

Proti všemu zdání zahradník se nerodí ze semene, výhonku, cibule, hlízy ani štopru, nýbrž vzniká zkušeností, okolím a přírodními podmínkami. Dokud jsem byl malý, měl jsem k otecké zahradě poměr vzpurný, ba i škodolibý, protože jsem měl zakázáno šlapat po záhonech a trhat nezralé ovoce. Podobně Adam měl v Zahradě Ráje zapovězeno šlapat po rabátkách a trhat ovoce Stromu Poznání, protože nebylo ještě zralé; jenže Adam – stejně jako my děti – si natrhal nezralého ovoce a následkem toho byl z ráje vyhnán; od té doby je a vždy bude ovoce Stromu Poznání nezralé.

Pokud je člověk v květu mladosti, myslí si, že květ je to, co se nosí v knoflíkové dírcce nebo podává děvčeti; nemá jaksi to pravé pochopení pro to, že květ je něco, co přezimuje, co se okopává a mrví a zalévá a přesazuje a řízkuje a ořezává a přivazuje a zbavuje plevy a plodnic a suchých lístků a mšic a padlí; místo aby přerýval záhonky, běhá za děvčaty, ukájí svou ctižádost, požívá plodů života, kterých sám nevypěstil, a vůbec chová se celkem destruktivně. Je potřeba jisté zralosti, řekl bych, jistého věku paternity, aby se člověk mohl stát zahradníkem amatérem. Mimoto je třeba, aby měl svou zahrádku. Obyčejně si ji nechá udělat od zahradníka z povolání a myslí si, že se na ni bude chodit po své práci dívat a radovat se z květin a naslouchat šveholení ptáček. Jednoho dne se mu stane, že sám vlastní rukou zasadí jednu kytičku; mně se to stalo s netřeskem. Přitom mu nějakou záděrou či jak vnikne do těla trochu půdy a způsobí jakousi otravu nebo zánět; zkrátka z člověka se stane zanícený zahradník. Jen drápek uvíz, a chycen je celý ptáček. Jindy vzniká zahradník nákazou od sousedů; vidí třeba, jak sousedovi kvete smolníčka, a řekne si: Zatrápeně, proč by taky nekvetla mně? A to by tak hrálo, abych ji neměl ještě lepší! – Od těchto začátků zapadá zahradník hloub a hloub do této nově probuzené vášně, živené dalšími úspěchy a vybičované dalšími neúspěchy; propuká v něm chtíč sběratelský, který jej pohání, aby vypěstoval všecko podle abecedy od Acaeny po Zauschnerii; později se v něm vyvíjí náruživost specialistická, která z člověka do té doby přičetného učiní růžaře, jiřináře nebo jiný druh exaltovaného maniaka. Opět jiní propadnou vášni umělecké a ustavičně přerovnávají, mění a přestavují svou zahrádku, komponují barvy, přeskupují trsy a vyměňují, co jim kde stojí a roste, štvání tak řečenou tvůrčí nespokojeností. Ať si nikdo nemyslí, že pravé zahradničení je bukolická a meditativní činnost. Je to neúkojná vašeň, jako všecko, do čeho se pustí důkladný člověk.

Ještě vám povím, jak poznáte pravého zahradníka. „Musíte se přijít ke mně podívat,“ praví, „já vám musím ukázat svou zahrádku.“ Když tedy přijdete, abyste mu udělali radost, najdete, jak někde mezi perenami vyčnívá jeho zadní část. „Hned přijdu,“ povídá přes rameno, „jen co to tadyhle vysadím.“

„Jen se nevyrušujte,“ řeknete mu přívětivě. Po nějaké době to už nejspíš vysadil; zkrátka vstane, zamaže vám ruku a záře pohostinností praví: „Tak se pojdte podívat; je to sic malá zahrádka, ale – okamžik,“ povídá a sehne se nad rabátko, aby tam vyplel několik traviček. „Tak pojdte. Já vám ukážu Dianthus Musalae, to budete koukat. Hergot, tady jsem to zapomněl zkypřit,“ praví a začne se rýpat v půdě. Po čtvrt hodině se opět vztyčí. „Aha,“ řekne, „já jsem vám chtěl ukázat ten zvonek, Campanula Wilsonae. To je vám ten nejhezčí zvonek, jaký – Počkejte, tady musím přivázat to Delphinium.“ Když to přivázel, vzpomene si: „Bodejt, vy se teda chcete podívat na to Erodium. Okamžik,“ bručí, „jen co tadyhle přendám ten Aster; on tu má málo místa.“ Načež odejdete po špičkách, nechávaje mezi perenami vyčnívat jeho zadní část.

A když jej zase potkáte, řekne vám: „Musíte se přijít ke mně podívat; mně vám kvete jedna růže pernetka, to jste ještě neviděl. Tak přijdete? Ale jistě!“

Nu dobře: pojdme se k němu podívat, jak rok plyne. –

Zahradníkův leden

„Ani leden není pro zahradníka dobou nečinnosti,“ říkají zahradnické příručky. Zajisté nikoliv; neboť v lednu zahradník hlavně **pěstuje počasí**. S počasím je to totiž zvláštní věc: nikdy to s ním není v pořádku. Počasí vždycky přestřeluje na jednu nebo na druhou stranu. Teplota se nikdy nestrefí se stoletým normálem; buď je pět stupňů pod ním, nebo pět stupňů nad ním. Srážek je buď deset milimetrů pod normál, nebo dvacet milimetrů nad normál; není-li příliš sucho, je nevyhnutelně příliš mokro.

Mají-li i lidé, kterým jinak do toho nic není, tolik důvodů stěžovat si na počasí, jakpak teprve zahradník! Napadne-li málo sněhu, bručí plným právem, že to nikam nestačí; napadne-li sněhu mnoho, projevuje vážné obavy, že mu to poláme jehličiny a pěnišníky. Není-li sněhu, běduje na zhoubné holomrazy; nastane-li obleva, klne těm bláznivým větrům, které ji provázejí a mají ten hanebný zvyk, že mu rozhazují chvojí a jiný kryt po zahradě a snad mu i, hrom do nich!, polámou nějaký ten stromek. Troufá-li si v lednu zasvítit slunce, chytá se zahradník za hlavu, že mu keře poženou předčasně do mízy. Prší-li, bojí se o své alpské kytičky; je-li sucho, myslí s bolestí na své rododendrony a andromedy. A přece by nebylo těžko mu vyhovět: stačilo by mu, kdyby od prvního do posledního ledna prostě bylo žádná celá, devět desetin stupně pod nulou, sto dvacet sedm milimetrů sněhu (lehkého a podle možnosti čerstvého), většinou oblačno, žádné nebo mírné větry západních směrů; a bylo by všechno v pořádku. Ale to je to: o nás

zahradníky se nikdo nestará a nikdo se nás neptá, co by mělo být. Proto ten svět tak vypadá.

Nejhůř je zahradníkovi, když nastanou holomrazy. Tehdy země ztuhne a vyschne na kost, den za dnem a noc za nocí hlouběji; zahradník myslí na kořinky, které zamrzají v půdě mrtvé a tvrdé jako kámen; na větévky až do dřene prozálblé suchým a ledovým větrem; na mrznoucí pupence, do kterých na podzim rostlina sbalila svých pět švestek. Kdybych věděl, že to pomůže, oblékl bych svou cesmínu do vlastního kabátu a na janovec bych navlékl své vlastní kalhoty; pro tebe svléknu svou košili, azalko pontská, tebe, dlužicho, přikreju kloboukem, a na tebe, krásnoočko, už nezbývají než mé ponožky; i vezmi zavděk.

Jsou různé lsti, jak lze vyzrát na počasí a způsobit jeho změnu. Například jakmile se rozhodnu obléknout to nejteplejší, co na sebe mám, nastane pravidelně oteplení. Obleva rovněž nastává, smluví-li se několik přátel, že pojedou na hory lyžářit. I tehdy, když někdo napíše do novin článek, ve kterém popisuje panující mrazy, zdravě omrzlé tváře, rej na kluzištích a jiné takové úkazy, dostavuje se obleva právě ve chvíli, kdy se ten článek sází v sazárně, takže jej lidé čtou, zatímco venku už zase vlažně prší a teploměr ukazuje osm nad nulou; i řekne ovšem čtenář, že v novinách je samá lež a podfuk; dejte nám s novinami pokoj. Naproti tomu sakrování, nářky, zaklínání, potahování, říkání „brrr“ a jiné inkantace na počasí vlivu nemají.

Co se týče lednové vegetace, nejznámější jsou takzvané květy na skle. K jejich vybušení je třeba, abyste měli v pokoji nadýchanou aspoň trochu vodních par; je-li vzduch dokonale suchý, nevypěstujete na oknech ani mizernou jehličku, natož květy. Dále je třeba, aby okno někde špatně přiléhalo; tím směrem, kterým do okna fičí, rostou ledové květy. Proto bují spíš chudým lidem než bohatým, protože bohatým okna lépe přiléhají. Botanicky se ledové květy vyznačují tím, že to vlastně nejsou květy, nýbrž jenom lupení. Toto lupení se podobá endivii, petrželi a listí celerovému; dále různým bodlákům z čeledi Cynarocephalae, Carduaceae, Dipsaceae, Acanthaceae, Umbelliferae a jiných; lze je srovnati s druhy: ostropes čili trubil, pupava, pcháč, notabasis, máčka, bělotrn, bodlák, štětka, světlice, paznehtník, a ještě s některými jinými bodlinatými, zpeřeně, zubatě, rozeklaně, vykrajovaně, stříhaně nebo kracovitě olistěnými bylinami; někdy se podobají kapradinám nebo palmovým listům a jindy jehličí jalovcovému; květů však nemají.

Tedy „ani leden není pro zahradníka dobou nečinností“, jak – zajisté jen pro útěchu – tvrdí zahradnické příručky. Především lze prý zpracovávat půdu, jelikož prý se mrazem drobí. Tu tedy hned na Nový rok se vyřítí zahradník do zahrady, aby zpracovával půdu. Pustí se do ní rýčem; po delší námaze se mu podaří zlomit rýč o půdu tvrdou jako korund. Zkusí to s motykou; činí-li to vytrvale, přerazí u ní topůrko. I chopí se krumpáče a docílí aspoň toho, že jím rozkopne cibulku tulipánu, kterou vsadil na podzim. Jediný prostředek je zpracovávat půdu dlátem a kladivem; jenže je to velmi pomalý postup, který brzo omrzí. Snad by šlo kypřit půdu dynamitem; ale ten zahradník obyčejně nemá. Dobrá, nechme to na oblevu.

A hle, je tu obleva, a zahradník se vyřítí na zahradu, aby zpracovával půdu. Po chvíli ji všechnu odnese domů, nalepenou na botách, pokud na povrchu rozmrzla; nicméně tváří se blaženě a tvrdí, že už se země otvírá. Zatím nezbývá než „dělat různé přípravné práce pro nastávající sezonu“. „Máš-li ve sklepě suché místo, připrav si květináčovou půdu, řádně míse listovku, kompost, zetlelý kravský trus a trochu písku.“ Výborně! Jenže ve sklepě je koks a uhlí; ty ženské se všude roztahují se svými hloupými domácími potřebami. Takhle v ložnici by bylo dost místa pro pěknou hromádku humusu – „Použij zimní doby k opravám na pergole, loubí nebo besídce.“ To je pravda; jenže náhodou nemám pergolu, loubí ani besídku. „I v lednu lze klásti drn“ – jen kdyby bylo kam; snad v předsíni nebo na půdě. „Hlavně bdi nad teplotou ve skleníku.“ Nuže, bděl bych rád, ale skleníku nemám. Tyhle zahradnické příručky člověku mnoho neřeknou.

A tedy čekat, čekat! Pane na nebi, jak je ten leden dlouhý! Jen kdyby už byl únor –

„Že se dá v únoru na zahrádce něco dělat?“

„No ba, třeba už i v březnu.“

A zatím, aniž měl o tom tušení nebo aniž se o to nějak přičinil, mu vyrazily na zahrádce krokusy a sněženky.

Semínka

Někteří říkají, že se tam má přidat dřevěného uhlí, kdežto jiní to popírají; někteří doporučují trochu žlutého písku, protože prý obsahuje železo, zatímco jiní před ním varují z toho prostého důvodu, že prý obsahuje železo. Jiní opět doporučují čistý říční písek, jiní pouhou rašelinu a ještě jiní dřevěné piliny. Zkrátka příprava půdy pro semínka je veliké tajemství a čarodějský obřad. Má se do ní přidávat mramorový prášek (ale kde jej vzít?), tříletý kravský trus (zde není jasno, má-li to být trus tříletých krav nebo tři léta stará hromádka), špetka čerstvé krtiny, na prach roztlučený jíl ze starých vepřovic, labský písek (ale nikoliv vltavský), tři léta stará pařeništní půda a snad ještě humus ze zlatého kapradí a hrst půdy z hrobu oběšené panny; to vše se má řádně smísit (zahradnické knihy nepraví, zda za novoluní či úplňku či v noci filipojakubské), a když tuto tajemnou půdu nasypete do květináčů (vymáčených ve vodě tři léta stojící na slunci, na jichž dno dáte vyvařeně střepey a kus dřevěného uhlí, proti čemuž se jiné autority ovšem vyslovují), když tedy to vše vykonáte, šetříce přitom sta předpisů podstatně se různících, čímž se tento obřad velmi ztěžuje, můžete přikročit k jádru věci, totiž k vysetí semínek.

Pokud se týče semínek, jsou některá podobna šňupavému tabáku, jiná světloučkým a plavým hnidám, jiná lesklým a černě brunátným blechám bez nožiček; některá jsou plochá jako penízky, jiná kulatě nalitá, jiná tenká jako jehličky; křídlatá, trnitá, ochmýřená, nahá i vlasatá; veliká jako šváb i drobná jako sluneční prach. Dávám svědectví, že každý druh je jiný a každý je podivný; život je složitý. Z této velké chocholaté obludy má vyrůst nízký a suchý bodláček, kdežto z této žluté hnidy prý vzejde tučný, obrovský cotyledon. Co mám dělat? Prostě nevěřím tomu.

Dobrá, máte zaseto? Postavili jste květináčky do vlažné vody a pokryli je sklem? Zastřeli jste okna proti slunci a uzavřeli je, aby se vám v pokoji urodilo pařeništní čtyřicetistupňové teplo? Dobře tedy, nyní se začíná veliká a horečná činnost každého semenáře, totiž čekání. Zalit potem, bez kabátu, bez vesty a bez dechu sklání se čekatel nad svými květináči a vytahuje očima klíčky, které mají vzejít.

Prvního dne se neurodí nic; a čekatel se převaluje v noci na posteli, nemoha se dočkat rána.

Druhého dne se na tajemné půdě objeví chomáček plísně. Čekatel se raduje, že je to první stopa života.

Třetího dne vyleze cosi na dlouhé bílé nožičce a roste to jako blázen. Čekatel jásá téměř nahlas, že už je to tady, a ošetřuje první sazeničku jako oko v hlavě.

Čtvrtého dne, když už se ten klíček vyčouhl do nemožné délky, zvedá se v čekateli nepokoj, že to snad je plevel. Záhy se ukáže, že tato obava nebyla bezdůvodná. Vždycky to první dlouhé a tenké, co vyroste v květináči, je plevel. Patrně je to nějaký zákon přírody.

Nuže, někdy dne osmého nebo ještě později se zničehonic, v nějakém tajemném a nekontrolovaném okamžiku (neboť nikdo to nikdy neviděl a nepřistihl) tichounce rozhrne půda a zjeví se první klíček. Vždycky jsem si myslel, že bylinka roste buď ze semínka dolů jako kořínek, nebo ze semínka nahoru jako nať z bramboru. Říkám vám, že tomu tak není. Skoro každá bylinka roste pod semínkem nahoru, zvedajíc své semínko na hlavě jako čepici. Představte si, že by dítě rostlo nosíc přitom na hlavě svou matku. Je to prostě div přírody; a tento atletický kousek provádí skoro každý klíček. Zvedá semínko stále smělejší vzpažením, až jednoho dne je pustí nebo zahodí; a teď tu stojí, nahý a křehký, zavalitý nebo vyzábělý, a má nahoře takové dva směšné lístečky, a mezi těmi dvěma lístečky se potom něco ukáže –

Ale co, to vám ještě neřeknu; tak daleko dosud nejsem. Jsou to jen dva lístečky na bledé nožičce, ale je to tak divné, je v tom tolik variací, u každé rostlinky je to jinak – Cože jsem to chtěl říci? Už vím, nic; nebo jen to, že život je složitější, než si kdo může představit.

*Znění tohoto textu vychází z díla **Zahradníkův rok** tak, jak bylo vydáno v Praze nakladatelstvím Československý spisovatel v roce 1983. Pro potřeby vydání Městské knihovny v Praze byl text redakčně zpracován. Text díla (Karel Čapek: Zahradníkův rok), publikovaného **Městskou knihovnou v Praze**, není vázán autorskými právy.*

23.1.1861 se narodil **Jiří Stanislav Guth-Jarkovský**, předseda Československého olympijského výboru (†1943). Jiří Guth-Jarkovský byl český propagátor sportu, generální tajemník Mezinárodního olympijského výboru (1919–1923) a spoluautor olympijské charty. V letech 1900–1929 byl předsedou Českého a Československého olympijského výboru, první předseda České amatérské atletické unie, předseda a redaktor Klubu turistů. Známy je zejména jako autor publikací o správném chování.

23.1.1891 se narodil herec **František Smolík** (†1972). Dlouholetý člen činohry Národního divadla začínal před 1.světovou válkou v kočovných společnostech. Po válce hrál již v Praze, ve Švandově divadle, v Uranii a v Revoluční scéně E.A.Longena. V roce 1921 jej angažoval Jaroslav Kvapil do činohry Městského divadla na Královských Vinohradech, odkud pak roku 1934 přešel do Národního divadla. K jeho největším úspěchům patřil dr. Galén v Čapkově Bílé nemoci. Pro většinu diváků je ale František Smolík navždy spojen s postavou středoškolského profesora ve Filmu Vyšší princip z roku 1960.

22.1.1901 se narodil spisovatel **Edvard Valenta** (†1901). Od roku 1920 pracoval jako redaktor v Lidových novinách, za okupace se stal po zákazu novinářské činnosti spisovatelem z povolání. Po válce pracoval jako redaktor v několika denících, byl spolupracovníkem Ferdinanda Peroutky a koncem roku 1948 byl zatčen, byl ale obžaloby zproštěn. Nejznámější díly E.Valenty jsou příběhy českého polárníka Jana Eskymo Welzla, které zpracoval společně s Bedřichem Golombkem. Třicet let na zlatém severu, Trampoty eskymáckého náčelníka v Evropě, Nejtěžší léta Eskymo Welzla a další oslovují od 30. let minulého století stále nové generace čtenářů. Skvělé bylo i divadelní ztvárnění v Huse na provázku, kde Eskymo Welzla hrál nezapomenutelným způsobem Jiří Pecha. Stěžejním dílem je psychologický román Jdi za zeleným světlem z konce 2. světové války; nedoceněný je Valentův posmrtně vydaný román Žít ještě jednou, který vyšel nejprve v samizdatové edici Petlice.

7.1.1911 se narodil spisovatel a humorista **Zdeněk Jirotka** (†2003). Zdeněk Jirotka byl profesí stavař, ještě začátkem okupace v roce 1939 pracoval na ministerstvu veřejných prací. Mimořádný ohlas na jeho prvotinu, tedy na román Saturnin, mu umožnil pravidelné zaměstnání opustit. Po válce spolupracoval s různými redakcemi a s rozhlasem, nastalo zakotvil v Dikobrazu. Kouzlo Jirotkova humoru tkví v inspiraci „suchým“ anglickým humorem. Za jeho vzor jsou označováni Jerome Klapka Jerome nebo Pelham Grenville Wodehouse. Saturnina v 90. letech zfilmoval Jiří Věřčák jako tv seriál i jako film. Jirotkova kniha patří dodnes u nás k nejoblíbenějším čtivu. V Polsku je velmi oblíbená Jirotkova parodie na detektivní román Muž se psem. Pro rozhlas Jirotka napsal řadu her a spolupracoval na populárním pořadu Sedmilháři.

22.1.1911 se narodil **Jan Klán** (†1986). Československý vojenský pilot, bojovník proti nacismu v řadách francouzského letectva, RAF a 1. československé smíšené letecké divize v SSSR během bitvy o Francii participoval na sestřelech pěti letadel Luftwaffe jistě a dalších tří pravděpodobně. Po převratu v roce 1948 byl postaven mimo službu a z oprávněných obav odešel s rodinou do exilu. Byl nositelem dvou Čs. válečných křížů, Čs. medaile Za chrabrost, Čs. medaile Za zásluhy, francouzského Croix de Guerre s dvěma palmami a dvěma stříbrnými hvězdami, řádu Čestné legie a dalších vyznamenání.

27.1.1921 se narodil neurochirurg a spisovatel **Vladimír Beneš**. Profesní život strávil na neurochirurgickém oddělení, později klinice Ústřední vojenské nemocnice v Praze, kde působil v letech 1959-1978 jako zástupce přednosta kliniky. Od roku 1978 byl primářem oddělení dětské neurochirurgie ve FN Motol. Profesor Beneš je významným lékařem, vědcem a organizátorem lékařského vědeckého života i v mezinárodním měřítku. Naposledy operoval za spolupráce svého syna ve věku 88 let. Jeho syn profesor Vladimír Beneš (nar. 1953), stejně jako vnuk docent Vladimír Beneš (nar. 1979), jsou též neurochirurgové. Profesor Beneš je také známý spisovatel v žánru sci-fi.

8.1.1936 se narodil dirigent **Zdeněk Mácal**. Absolvent brněnské konzervatoře a JAMU vzbudil mezinárodní pozornost vítězstvím v prestižní dirigentské soutěži v Besançonu a v New Yorku v 60. letech. Spolu s Pavlem Štěpánem a Českou filharmonií pak získal v roce 1971 cenu Wiener Flötenuhr za nahrávku dvou Mozartových klavírních koncertů. Po Mácalově emigraci však Supraphon tuto unikátní

nahrávku zničil a vydána tak byla až roku 2012. V exilu působil Zdeněk Mácal jako hudební ředitel Rozhlasového symfonického orchestru v Kolíně nad Rýnem a Hannoverského rozhlasového orchestru, šéfdirigent Sydney Symphony Orchestra a v dalších významných pozicích v USA. Do Prahy se vrátil v roce 2001 jako hlavní dirigent Symfonického orchestru FOK, od roku 2003 do roku 2008 byl šéfdirigentem České filharmonie.

25.1.1951 se narodil herec a pedagog **Boris Rösner** (†2006). Po studiích na DAMU hrál Boris Rösner v Divadle F.X. Šaldy v Liberci, brzy ale přešel do Městských divadel pražských, kde exceloval především v režii Karla Kříže a od roku 1987 byl sólistou činohry Národního divadla. Jean ve Slečně Julii, Falkenštejn, Peer Gynt, Albrecht Valdštejn, Mefistofeles, Harpagon a desítky dalších rolí dokazují šíři Rösnerova talentu, jeho umění velkého gesta i velmi civilního projevu s puncem osobního názoru. Díky obrovské pracovitosti se podepsal také na desítkách televizních a filmových rolí a pro jeho studenty je nezapomenutelným pedagogickým vzorem.

26.1.1951 se narodila atletka a olympijská medailistka **Jarmila Kratochvílová**. Kratochvílová je nejlepší česká běžkyně všech dob, excelovala především na krátkých a středních tratích. Je držitelkou současného světového rekordu na 800 m, který vytvořila roku 1983 v Mnichově. Je to vůbec nejdéle platný světový rekord v oficiálních disciplínách v historii ženské atletiky. Kratochvílová drží také druhý nejlepší čas v historii v běhu na 400 metrů. Svými výkony patří mezi nejlepší světové, evropské i československé atletky historie.

13.1.1961 zemřel fotograf, grafik a malíř **František Drtikol** (*1883). Slavný český fotograf prvních tří desetiletí 20. století se proslavil zejména portréty (portrétoval mj. T. G. Masaryka, Edvarda Beneše, Leoše Janáčka, Alfonse Muchu, Emu Destinnovou, Jakuba Demla, Aloise Jiráka, Josefa Suka, Bohuslava Martinů, Eduarda Vojana, Maxima Gorkého, Paula Valéryho či Rabíndranátha Thákura) a akty ve stylu pozdní secese, později ovlivněné kubisticko-futuristickými prvky. Jeho ateliér na rohu Vodičkovy a Jungmannovy ulice v Praze se stal centrem uměleckého dění Prahy. František Drtikol patří k nejúspěšnějším českým klasikům fotografie aktu všech dob. Je znám také svou duchovní praxí východních učeních, Bhagavadgity a buddhismu, a je označován za zakladatele českého buddhismu. Drtikolův život zpracoval Jan Němec v románu *Dějiny světla* (HOST 2013).

10.1.1986 zemřel český básník **Jaroslav Seifert** (*1901). Básník, spisovatel, novinář a překladatel patřil k umělecké generaci, která dala moderní tvář mladému umění prvorepublikového Československa. Byl zakladatelem Devětsilu, spoluvůdcem českého uměleckého směru poetismu, první verše publikoval v *Právu lidu* a velmi mladý vstoupil do komunistické strany. A velmi rychle z ní byl po roce 1929 vyloučen. Jaroslav Seifert byl ale vyloučen i z Devětsilu – skupinová disciplína mu nebyla vlastní. Celý život zůstal levicově smýšlejícím bohémem, básníkem nejen slova, ale i života. Počátkem 50. let byl Seifert vytěšňován z veřejného života, jedna z jeho nejkrásnějších básnických skladeb *Píseň o Viktorce* z roku 1950 původně nesměla vyjít. Až v 60. letech se vrátil na výsluní. V roce 1966 byl jmenován národním umělcem, v roce 1969 byl zvolen předsedou nově ustaveného Svazu českých spisovatelů, který však fungoval jen jeden rok. V září 1968 vystoupil proti invazi vojsk Varšavské smlouvy a své vystoupení v Československé televizi uzavřel slovy: „Jako jsme si dali na podstavec první tank, který přijel v květnu 1945 do Prahy, tak si vystavíme poslední, který opustí naši vlast.“ Jaroslav Seifert patřil k prvním signatářům Charty 77. Je jediným českým nositelem Nobelovy ceny za literaturu (1984), kterou získal za „poezii, která svěží smyslovostí a mimořádnou vynalézavostí podává osvobozující obraz lidské nezdolnosti a mnohotvárnosti“.

11.1.1991 zemřel **Eduard Ingriš** (*1905). Eduard Ingriš byl český hudební skladatel, cestovatel, filmový dokumentarista a fotograf. A asi také trochu dobrodruh. Za první republiky byl úspěšným autorem populární hudby, skládal filmovou hudbu i operety. Po válce začal cestovat, odjel do jižní Ameriky a po únoru se rozhodl pro exil. Živil se jako fotograf, jeho fotografie uveřejňovaly i tak významné časopisy, jako *Time* a *Life*, ve vlastní produkci vyrobil tři celovečerní filmy. Spolupracoval s Ernestem Hemingwayem při natáčení filmové podoby jeho románu *Stařec a moře*, setkal se s Jiřím Hanzelkou a Miroslavem Zikmundem při jejich cestě po Jižní Americe. Zůstal po něm obrovský archiv fotografií, filmů, nahrávek a písemností. Díky péči jeho manželky Niny Ingrišové a Miroslava Zikmunda byl převezen do Česka, kde je v Muzeu jihovýchodní Moravy postupně digitalizován. A tak dál *Teskně hučí Niagara*...asi nejznámější Ingrišova píseň.

Jako každým rokem i letos zveřejnily Lidové noviny výsledky ankety **Kniha roku 2020**. Šlo již o 30. ročník obnovené ankety, která patřila k oblíbeným zdrojům informací o literárním dění již za 1. republiky.

K hlasování vyzývá redakce LN spisovatele, překladatele, editory, literární kritiky, humanitní i přírodní vědce, politiky a další osobnosti literárního a veřejného života. Tradice této ankety vznikla roku 1928, obnovena byla v roce 1991. Jde o anketu s osobním zabarvením, což Lidové noviny neskrývají. Výsledky proto bývají jiné než u oficiálních cen, často se v hlasování objeví tituly, které by mezi obrovským množstvím vycházejících knih mohly být přehlédnuty. Knižní hlídka bude z ankety čerpat průběžně během roku 2021, nyní tedy připomeneme jen knihy, které dostaly nejvíce hlasů. V nominacích figuruje 292 titulů, o jejichž umístění rozhodovalo 191 oslovených a uplatnilo celkem 453 hlasů (každý může navrhnout až 3 knihy).

Druhou a třetí příčku obsadily tituly, o kterých Knižní hlídka již informovala – **Slavnost bezvýznamnosti** od **Milana Kundery** v překladu Anny Kareninové (Atlantis) a románová biografie **Jana Nováka Kundera. Český život a doba**. (Paseka/Argo). Ke Slavnosti bezvýznamnosti jen stručně: je to brilantní novelka, duchaplná hříčka s tragickým a ironickým společensko-historickým kontextem. Co je ale v hodnocení zaznamenání hodné: všechny hlasy, které titul získal, mu dali pánové. Nejvíce hlasů překvapivě získala **Daňa Horáková**, manželka filmového scenáristy a režiséra Pavla Juráčka (†1989). Stejnou anketu vyhrály roku 2003 Juráčkovy Deníky, v nichž si režisér za života vlastně budoval monumentální pomník. Daňa Horáková ve své knize vzpomínek **O Pavlovi** (TORST) píše o nadmíru komplikovaném vztahu dvou suverénních osobností a vlastně o tom, jak je láska těžká věc. Monument, který si Juráček vypsál, tak dost nabourává, aniž by ten celoživotní zápas dvou lidí pozbyl cokoliv na účtě a vzájemném respektu. Daňa Horáková prožila velkou část života v posrpnové emigraci v Německu, v Hamburku zastávala mj. i pozici ministryně kultury tohoto hanzovního města. Autorčino vzdělání i spisovatelská a životní zkušenost jí umožnily napsat knihu, která je nejen detailním, intimním, místy humorným a v mnohém strhujícím psychologickým portrétem významné osobnosti české kultury, ale i svědectvím o širším okruhu mnoha Juráčkových a jejich přátel a známých z oblasti českého filmu, divadla, disentu a exilu (Václava Havla, Miloše Formana, Věry Chytilové, Jiřího Menzela, Rudolfa Slánského mladšího, Pavla Kohouta, Milana Machovce, Ludvíka Vaculíka a mnoha dalších). Kniha není zdaleka jen vzpomínková, jde také o obecnou reflexi lidské povahy, mezilidských vztahů, tlaku dějin na člověka a konečně i lidského osudu a lidské odpovědnosti za vlastní život vůbec. A lásky, která ničí, ale je přesto životodárná.

Daňa Horáková: O Pavlovi. TORST, 488 stran, cca 408,- Kč.

Z jiného soudku – sice také vzpomínky, ale velmi současné. **Jakub Szántó: Z Izrastiny s láskou - Reportérem mezi dvěma zeměmi**. Novinář a televizní zpravodaj Jakub Szántó je vystudovaný historik, renomovaný novinář a jeho kniha je velmi seriózním a zdařilým pokusem zprostředkovat jeden z nejdelších a nejkomplikovanějších konfliktů moderní doby. Szántó v Izraeli žil i s rodinou, rozumí hebrejsky i arabsky. Jako reportér ČT odvysílal z Izraele přes 1500 živých vstupů. Co se tam nevešlo, co je za těmi zlomky času, které ukazují televizní reportáže, skvěle popsal ve jmenované knize.

Jakub Szántó: Z Izrastiny s láskou – Reportérem mezi dvěma zeměmi. Argo, 305 stran, 348,-Kč.

Tip na audio knihu

Erich Maria Remarque: Tři kamarádi

„Koňak tekl jako zlato, džin zářil jako akvamarín a rum byl sám život...“

Román z roku 1936, který směl tehdy vyjít jen v Nizozemsku, dokládá Remarquovu spřízněnost s velikány „ztracené“ generace Hemingwayem a Fitzgeraldem. Nacisté zato represe vůči autorovi ještě znásobili. O to důležitější byl film podle románu, který hollywoodský režisér Frank Borzage natočil už v roce 1938 s Margaret Sullavanovou v roli Patricie, která byla za tento výkon nominována na Oscara.

Audioknihu v překladu V. a K. Houbových namluvil **Hynek Čermák**.

Formát: 2x CD, mp3. Délka nahrávky: 13 hodin 20 minut. **429,-Kč – 449,-Kč.**

Zdroj: cs.wikipedia.org/wiki/Kniha_roku_Lidov%C3%BDch_novin)Hlasování, www.torst.cz, www.atlantis.cz
www.databazeknih.cz

INFORMACE Z DOMOVA

VIDEOHOVORY

Nabízíme spojení s rodinou pomocí videohovorů. V případě zájmu oslovte aktivizačního pracovníka na svém patře, případně sociální oddělení.

Dobrovolnická podpora na dálku

Chcete si popovídat o tom, co vás zajímá nebo trápí?

Nabízíme vám propojení se s milými dobrovolníky na telefonu, se kterými si můžete pravidelně volat. Pro bližší informace se obraťte na psycholožku Ivetu Pecnovou nebo na aktivizačního pracovníka na vašem patře.

Schůzka
důvěrníků
s vedením
domova se
uskuteční
ve středu
6. 1. 2021 od
10:00 v sále.

VIRTUÁLNÍ VÝLETY PO KRÁSÁCH NAŠÍ VLASTI I SVĚTA

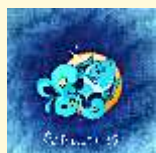
Máme zapůjčené 3D brýle; pokud chcete vyzkoušet něco nového a aspoň virtuálně se přenést např. k moři, neváhejte oslovit svého aktivizačního pracovníka.

Leden

Kozoroh - 22. 12. – 20. 1.

Nezadaní kozorozi se začnou rozhlížet kolem sebe. Láká vás představa nové známosti v tuto roční dobu.

Vodnář - 21. 1. – 20. 2.

Novoroční atmosféra přinutí single jedince k oslovení svého idola. Neztrácejte čas, protože máte jedinečnou šanci.

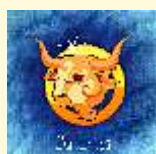
Ryby - 21. 2. – 20. 3.

Dokončete všechny potřebné resty, ať máte klid na duši a čas na nové zajímavé a kreativní aktivity.

Beran - 21. 3. – 20. 4.

Potřebujete se trochu zrelaxovat, je toho na vás v poslední době příliš. Zvolte relax podle momentálních možností.

Býk - 21. 4. – 21. 5.

Prospěje vám detoxikace organismu, sledování zábavných pořadů a dodržování pitného režimu.

Blíženci - 22. 5. – 21. 6.

Díky vaší optimisticky laděné povaze se budete obklopotvat lidmi stejného naturelu a budete mít skvělý lednový start.

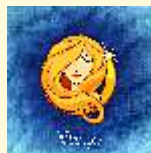
Rak - 22. 6. – 22. 7.

V lednu převládnu emoce a empatie. Budete ke svému okolí přistupovat s láskyplnou náladou, což vám udělá dobře.

Lev - 23. 7. – 22. 8.

Pitný režim je pro vás nesmírně důležitý. Obyčejnou vodu můžete nahradit bylinnými nebo kvalitními ovocnými čaji.

Panna - 23. 8. – 22. 9.

Oblíbená hudba vám dokáže natolik zlepšit náladu, že se okolí bude divit. Možná si společně s partnerem zatančíte.

Váhy - 23. 9. – 23. 10.

V zimním období a především v lednu musíte tělu dopřát hodně odpočinku. Včasné uléhání do postele prospěje.

Štír - 24. 10. – 22. 11.

Přednost dáte v lednu hlavně mezilidským vztahům. Rádi byste věnovali čas lidem, kteří mají ve vašem životě důležité místo.

Střelec - 23. 11. – 21. 12.

Jako byste s novým rokem doslova ožili. Hlavu máte plnou romantických nápadů, které byste nejraději zrealizovali hned.